

Med hensyn til Grønlands og Færøernes status i forbindelse med Danmarks ratifikation af protokollen henvises til afsnit 9.

2. Kyoto-protokollens historie

Ved FN's konference om miljø og udvikling (UNCED) i Rio de Janeiro i Brasilien i 1992 underskrev Danmark sammen med 153 andre lande FN's rammekonvention for klimaændringer (UNFCCC), herefter omtalt som Klimakonventionen. Klimakonventionen sigter mod at stabilisere atmosfærens indhold af drivhusgasser på et niveau, der forhindrer farlige menneskeskabte klimaændringer. Forslag til folketingsbeslutning om ratifikation af Klimakonventionen blev med beslutningsforslag nr. B. 75 fremsat i Folketinget den 17. marts 1993 og vedtaget den 27. april 1993 (Folketingstidende, 27. april 1993, FF 8599). Danmark ratificerede Klimakonventionen den 21. december 1993.

Klimakonventionen tog et første skridt i retning af at bremse den globale vækst i udledningerne af drivhusgasser. Klimakonventionens indeholder således en målsætning om, at industrilandene skal bestræbe sig på at stabilisere udledningerne af drivhusgasser på 1990-niveau inden udgangen af år 2000. Med hensyn til Klimakonventionens historie henvises til pkt. 2 i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B. 75, fremsendt til Folketinget den 17. marts 1993.

Klimakonventionen trådte i kraft den 21. marts 1994, og det første møde mellem konventionens parter (COP 1) blev afholdt i Berlin i marts 1995. Hovedemner for mødet var målsætninger for Klimakonventionen og dens implementering, herunder forpligtelser vedrørende reduktion af drivhusgasemissioner og overførsel af bæredygtig teknologi til udviklingslandene. Forhandlingerne i Berlin førte blandt andet til vedtagelsen af en tekst, der friholder udviklingslandene fra at skulle reducere deres udledninger af drivhusgasser i første forpligtelsesperiode 2008-12.

Den anden partskonference under Klimakonventionen (COP2) foregik i Geneve i juli 1996. Konferencen resulterede i en ministerdeklaration, der bl.a. lagde op til en accelereret forhandlingsproces således, at en protokol eller et andet juridisk instrument kunne vedtages på den efterfølgende partskonference.

Dette førte til vedtagelsen af Kyoto-protokollen på COP3 i Kyoto, Japan, i december 1997. Danmark underskrev protokollen sammen med de øvrige EU medlemsstater og Kommissionen på EU's vegne den 29. april 1998. I dag har 84 lande underskrevet Kyoto-protokollen og 49 lande har ratificeret. Langt de fleste lande, der har ratificeret protokollen, er udviklingslande.

Mindst 55 parter, herunder Annex I lande (dvs. industrilandene, jf. Annex I til Klimakonventionen) som tilsammen repræsenterer mindst 55 pct. af disse landes CO₂-emissioner i 1990, skal have ratificeret protokollen, før den efter 90 dage kan træde i kraft. Såfremt enkelte store industrilande ikke ratificerer, bliver mulighederne for en ikrafttrædelse dermed væsentlig forringet. Protokollen vil derfor eksempelvis kun kunne træde i kraft uden USA, såfremt EU, Rusland, Japan samt de østeuropæiske lande ratificerer protokollen.

Den fjerde partskonference under Klimakonventionen (COP4) blev afholdt i Buenos Aires i november 1998. Ud over de mere administrative emner var dagsordenen præget af opfølgning på mødet i Kyoto og en vurdering af, om de aftalte forpligtelser til reduktion af drivhusgasemissioner ville være tilstrækkelige til at undgå en farlig menneskeskabt påvirkning af klimaet. På mødet blev der opnået enighed om en tidsplan frem til COP6 vedrørende udmøntning af protokollen og visse forpligtelser under Klimakonventionen (Buenos Aires Handlingsplanen).

Den femte partskonference under Klimakonventionen (COP5) blev afholdt i Bonn i oktober-november 1999. Partskonferencen havde først og fremmest til formål at forberede og sikre opfølgningen på Buenos Aires Handlingsplanen. Udover de mere tekniske og administrative beslutninger blev der opnået enighed om et kraftigt intensiveret arbejdsprogram for klimaprocessen frem mod den sjette partskonference og implementeringen af Buenos Aires Handlingsplanen. En lang række lande med EU i spidsen blev enige om at arbejde for, at Kyoto-protokollen skal være ratificeret og træde i kraft i 2002.

Den sjette partskonference (COP6) under Klimakonventionen blev afholdt i Haag i november 2000. Forhandlingerne sigtede mod at opnå en aftale om den nærmere udmøntning af en række af protokollens bestemmelser, herunder Kyoto-mekanismer, CO₂-optag og overholdelse af protokollen. Hertil kom særlige spørgsmål om udviklingslandene og industrilanden forpligtelser over for udviklingslandene under Klimakonventionen. Det lykkedes imidlertid ikke at opnå en sådan aftale. Det blev besluttet at genoptage forhandlingerne i 2001. Præsident Bush tilkendegav i marts 2001, at USA ikke vil ratificere Kyoto-protokollen.

Den genoptagne sjette partskonference (COP6-bis) blev afholdt i Bonn i juli 2001. Det lykkedes her at nå til politisk enighed om reglerne for Kyoto-protokollens gennemførelse, dog uden USA. Den politiske aftale omhandlede blandt andet bestemmelser for "sinks", dvs. CO₂-optag i bl.a. skove, finansiering af udviklingslandenes medvirken, regler for Kyoto-me-